

Scherzando...

: REVISTA : MESAL : CATALANA : MUSICAL : Y : LITERARIA :

: : : Direcció y Administració : : :
: Plassa del Vi, 11, Pral. : Girona :

: : : : : Preus de Suscripció : : : : :
1'50 ptes. anyals : Nombre solt 15 cts.

SUMARI :

PART MUSICAL: Concert Valls-Vives, per S.—Tercer Congrés Nacional de Música Sagrada, per Miquel Rué, pyre.—Elogi del violoncel, per R. Masó i Valentí.—Entorn del «Parsifal», per X.—Noves.
PART LITERARIA: Pàgina simfònica, per Miquel Roger.—Tarongina..., per Joan M.ª Feixes.—Noves.

El Concert Valls-Vives

L'actualitat gironina està avui influenciada per la propera audició d'art que donaran els celebrats concertistes en Pere Valls i en Ricard Vives.

En Pere Valls, fins avui no conegut pel nostre públic, es un celebrat concertista de contrabaix, aplaudit am tota justícia en les principals ciutats catalanes; representa en l'interpretació dels mestres, l'escola de la depuració i del bon gust. Estem segurs del seu èxit en la nostra ciutat, tant unànim i entusiasta com els que té conquerits en altres llocs.

En Ricard Vives, sí que ja té copsats molts aplaudiments nostres. Recordem sinó la seva vinguda am l'incomparable Perelló, per allà a les derreríes del 1911.

Schubert, Mozart, Chopin i els mestres més genials, alcansaran per l'interpretació

pianística den Vives, el grau de distinció i riquesa que no deuria abandonarlos mai.

Esperem de totes veres l'audició del concert, pera parlar dels distingits artistes i de la seva labor am tota la sinceritat que ens caracterisa.

Per ara, sols us diem: benvinguts siau!

S.

Tercer Congrés Nacional

: de Música Sagrada :

Barcelona 21-24 del present

Comentavem l'últim dia el quart tema de la primera secció i al comentar allò d'«Oposicions a cantors» ens decantàrem a preferir «Oposicions a mestres de cant».

Avui diguemne poc o molt del que es convenient sàpiguen els cantadors pera saver de que se ls pod examinar en dies d'oposicions.

Han de saver, primer que tot, i practicar,

lo que es l'emissió de veu i com se fa. Tenir coneixements dels orguens vocals i pràctica de saver respirar bé, quines classes de respiració hi han, si clavicular, si abdominal o pulmonar plena. Quan s'ha de practicar quiscuna. Posició de la llengua, com evitar son gutural o ongolats i nassals, com suavisar la veu quan aquesta es estrident o escardada. Aspiració o inspiració i respiració. Pronunciació correcta de vocals i consonants, etz., etz.

Ha d'estar instruit i foguejat el cantor en cant gregorià coneixent bé'l text litúrgic i les regles pel que's regeix, aixís com el text gregorià i tot quan ha de contribuir a la fidel interpretació de la melodia litúrgica. Coneixement del genres de cant; si sab bé aplicar a cada hu d'ells les regles per les que puguin els fidels comprendre'l caràcter de cada tros litúrgic, i ell l'escaients que li pertoca en l'execució.

Ha de tenir veu extensa, natural, pastosa, educada, que la sapiga bé modular i sense ferne gala posarla al servei de Déu am tot un zel acurat.

Convindria ademés conèixer son caràcter, si es fi, mansuet, educat, bon minyó; o si al contrari es d'aquells que sempre «ambulant in maguis et in mirabilibus superse». D'un cantor tor díscol en lloc de treuren melodia, am la que lloa a Déu, ne sortirà un destorba mons que impedirà, a tots els que l'hagin d'escoltar, de fer res de bo en cap de ses pregaries, sinó actes de mortificació i paciència si sab aguantar al que, en lloc d'enaltir les divines lloances, les converteix en instrument de tortura pels demés, i desedificació de tot fidel.

Quant s'hi hauria de mirar en la bona elecció en les «Oposicions a cantors»! Com convindria que'l Congrés proper remarqués bé aquestes qualitats que han d'ornar a tot cantor de Iglesia!

ASSAIGS

Veusaquí altre tema que s'hauria de desenrotllar talment que no's parés fins a treure un «vot» efíacs, de que mai se deixi tirar cap missa, ni altra pessa litúrgica d'alguna volada, sobre tot en dies de rés propri i missa propria, sense que precedís l'assaig i pendre l'acord que s'hauria d'imposar en tot edicte aquesta condició.

Com se vol executar bé'l cant vist de sorpresa, sobre tot en successions melismàtiques i pesses de riquesa rítmica, si no hi hà cap preparació, cap mirada o llegida prevenienta? Com formarse càrreg dels «arsis» i «tesis» de ritmes

senzills, i de les «pròtesis» i «apòdosis» d'excusions lògiques, o siga, de períodes rics en frases i dissenys, si no s'ha donat cap cop d'ull tant sols per veure la melodia de que's tracta?

El resultat d'aquest abandó serà'l sentir pesses de riquesa exquisida torturades iniquament, i constretes a fer plorar, quan havien d'essesr el repòs de l'ànima, que va al temple a sossegar-se dels quefers i cuites del món.

Com reposarà un cor sadollat de pesars si no sent més que torbació, crids, presses, titubeig en el cant, en lloc de sentir placidesa, idealitat, suavitat, serena calma, confianta pregaria?

Hauria d'esser un «vot» del Congrés encara l'imposició de fer assajar no sols a tot cantor d'ofici o d'obligació, sinó fins al que no hi té obligació, i de que aquest no serà pas admès al cant que no consti de l'estudi de la pessa litúrgica en que s'admet sa cooperació.

Quant guanyaria l'honor del cant i l'edificació dels fidels recompensaria tot sacrifici.

Diu Pius X (N. P.): «En và fóra esperar que baixi copiosa sobre nosaltres la benedicció del cel, si nostre obsequi a l'Altíssim no puja en auló de suavitat; ans bé posa en mans del Senyor el fuet am que'l Salvador del món va treure del temple als seus indignes profanadors.»

Amb una execució acurada i previament estudiada en la «Missa», els «Responsoris», «Antífonas», etz., quant bé s'obté tot lo que'l Papa remembra en aquest paràgraf transcrit!

TEMA 5

IMPORTANCIA DEL CANT DEL POBLE A LES IGLESIES. COM OBTENIR QUE'LS FIDELS CANTIN I EN TREGUIN EL MILLOR PARTIT ESPIRITUAL.

En tots els indrets ont es ús i costum cantar els fidels en les funcions litúrgiques hem vist l'importancia que tal cant revesteix. I cal sols ferse un poc cabal del que fóra la Comunitat dels fidels si tots se tornessin cantors de les divines lloances entorn en una Iglesia.

Quantes pregaries ardentes, que ara no s'esbutzen dels llavis, sortirien vers el cel! Ara els fidels estan allí extàtics, escoltant com una capella o cantoria canta per ofici; no sempre amb esperit de pregaria; quasi mai; que poques vegades els músics ens estem en les tribunes de les Iglesias creguts de que estiguem en una funció sagrada. L'esperit de te? d'oració? segurament que no sempre'l tenim. Si no'l tenim, el comunicarem als fidels? «Nemo dat quod non habet.» Què fan mentrestant els fidels, escol-

tantnos? Sentir! Si'l cant va bé, s'admiren; si va menys bé, s'estranyen; però quasi mai pregunen; pregarien si cantessin, perquè ells van al temple per devoció, per pregar, i, cosa estranya!, la majoria del temps el perden escoltant a uns pregadors, molts cops dissipats, sinó sempre distrets.

Quan més esperit esperitual treurien els fidels si ells mateixos se portessin la lloansa divina.

COM OBTENIR QUE'LS FIDELS CANTIN

Assajantlos en els colegis, en els catecismes, en les reunions de ses cofradies i congregacions, en llocs previnguts, que'l nostre poble, la més arreconada devota, cantaria s'hi hagués un apòstol en cada capella que li ensenyés a cantar.

Per què no ho fem? No som nosaltres posats a fi d'instruir als fidels en lo pertanyent a tot lo referent al culte diví? Si'ns determinem encara ho conseguirem.

PERA QUE'N TREGUIN ELS FIDELS EL MILLOR PARTIT ESPIRITUAL.

Convé que'l cant sigui de tal mena conduit que tothom s'hi pugui fer sense particularitats de ningú. El cant més apropiat certament es el homofònic, el gregorià. Aquest cant, inspirat pels àngels a Sant Gregori, es d'una unció encisadora, quan es el poble en comú que'l practica i'l practica posseït de verà fe.

Certament, pera finir aquest petit comentari, d'aquest tema sols cal recordarse d'aquella sentència d'un Sant qui diu: Vols treure gran profit del cant que tens en els teus llavis? «Quord ore cantas corde credas, operibus comproba.»

TEMA 6

RESULTATS DELS ESTUDIS QUE'LS SEGON CONGRÉS NACIONAL PROPOSÀ SOBRE D'ALGUNS CANTS ESPANYOLS.

El Congrés de Sevilla va encarregar als pares benedictins de Montserrat i Silos i Agustiniants de l'Escorial, sobre tot als tres allà presents PP. Suñol, C. Rojo i Villalba de que fessin de maneres de si podien recullir nostres cants antics propis de nostra terra pera veure de proposar a la Comissió Romana ens els aprovés com un apèndix especial pera Espanya.

An això sols puc respondre de les descobertes fetes pel P. Suñol de Montserrat, que

m'han sigut donades a estudiar com a ponent d'aquesta primera secció, quins temes comento en aquest article.

Aquí sols diré que són quatre els cants arreplegats pel P. Suñol. No m'entretindré a ferne ara estudi especial tota vegada que prompte se'n donarà compte en la sessió privada del mateix Congrés, al parlar d'aquest tema. Jo no sé si a altres ponents la Junta del Congrés n'haurà confiats molts més siguin del mateix P. Suñol, sigui del PP. Rojo o Villalba.

Segurament que tenint a mà l'un l'immensa Biblioteca de l'Escorial, de la que'n va treure tant belles sorpreses pels concerts del Congrés de Valladolid el P. Villalba, ens descobrirà alguna agradosa cantoria, que feia antigament les delícies de nostres avant-passats. Seran d'alguna remembransa sarraïna o mozaràbica?

Qui sab si serà'l P. Rojo, qui'ns tingui més corpresos am ses descobertes?

Anem al Congrés confiats.

MIQUEL RUÉ, PVRE.

Girona, Novembre 1912.

Elogi del violoncel

Ernest Homs, jove dels més subtils i dels més aristòcrates de la nostra intel·lectualitat moderna, escriu a la revista *Cataluña* de Barcelona, unes ratlles, a propòsit d'una sessió de música de cambra que's donà al Palau de l'Armonia Catalana un d'aquests darrers dies, que'm vindran sens dubte a meravella pera estalviar-me aquell deute que de tant temps ensà ting contret amb el violoncel, deute d'amor i de fervent elogi, deute d'admiració profundíssima, que cap hora'm venia bé de pagar i que'm feia avergonyir cada cop que, de sa veu dolça i noblement queixosa, m'en venia un afalag o un sospir que m'en fes punyenta recordansa.

Ernest Homs, aqueix tant-inconegut com perfecte amic nostre —que aixís me permeto motejarlo perquè tant identificat està amb els meus amors,—m'ha passat al da-

vant en aital pública confessió amorosa, perquè ell primer que jo n'ha fet una magistral declaració desde les planes d'una revista; però jo no vull que la tant acabada com justa manifestació d'amor vagi orfe de la meva firma i per això es que sense una vacilació la trasmeto aquí, fentme aixís, quan menys, coparticipant del merescut elogi, ja que no n'he sigut, com me corresponia, el primer herald i trompeter.

Al trasmetho als lectors vagi una forta encaixada de simpatia pel desconegut redactor de la *Cataluña* i altra, blana i pidoladora de perdons, que's desmaii, tota efusió, damunt el collari dols i bru de mon instrument amat.

«El violoncelo es dulce, es francamente sentimental. Fué siempre el concurrente obligado en elegantes fiestas pretéritas. El violoncelo es a la orquesta lo que una preciosa veta a un jaspe. No estride como el cornetín, ni es callejero como el clarinete, ni es mimado como el violín. El violoncelo es sereno, es reposado, es todo corazón, todo sinceridad. Porque ello es cierto, contrasta con su hermano mayor el violón... El violón es un hombre grave que pone su nota socarrona en todos los orquestales. Nunca ríe ni nunca muestra su presopeya, pero él es jocosos y él es reflexivo. Cuando hay tristezas que acentuar él espera el momento adrede para su intervención sombría. Cuando hay chascarrillos que robustecer, él permanece imperturbable, hasta que cree muy oportuno decir «la suya» con la fisonomía inalterable, con el gesto equilibrado... Sin él muchos temas carecerían de aticismo o carecerían de autoridad. El violón es un burgués, alto, fornido, con una panza opípara, con el rictus completamente rasurado...

El violoncelo es un mozo robusto, sin atletismo, un poco barítono y un mucho pasional. El violoncelo es un paladín de

Flandes que tiene una ternura rotunda para cada moza del pueblo y un madrigal exquisito para cada duquesa prestigiosa. El violón es un filósofo de la enciclopedia, no sé si más escéptico que burlón o si más burlón que escéptico. Suena para subrayar una melancolía o para concretar una reticencia...

Pero el violoncelo le excede en galanes encumbramientos. El violoncelo concurrió a las tertulias de la señora Pompadour, de la señora Dubarry, de la señorita Lespinasse, de la marquesa Lambert y a las de todos aquellos exquisitos que empolvaban sus pelucas y aspiraban un poquillo de rapé, acaso al tiempo de escuchar de boca de un abate, alguna lascivia del Decamerón o de sentir, al ritmo de un clavicordio, cualquier monería de Mozart...»

R. MASÓ I VALENTÍ.

Entorn de «Parsifal»

La qüestió «Parsifal» continúa essent arreu ben discutida. I es que la bella obra de Ricard Wagner, que fins ara no podia representarse, com es sabut, sinó a Bayreuth, podrà dintre poc esser executada en qualsevol teatre. Això, tant natural, fa sortir de pollaguera a una gran part d'artistes i aficionats, i també (ja nō cal dirho) a més d'un editor. A Viena, a París, i en altres llocs encara, s'anuncien, en efecte, futures representacions del «Parsifal», i forses editors (així a Fransa com a Anglaterra, Italia i Rússia) preparen, a més, edicions baratíssimes de l'esmentada producció wagneriana. A partir de 1914 «Parsifal» deixarà d'esser, en un mot, *proprietat musical*, i esdevindrà, en fi (com les obres de Bach, com les de Beethoven, Mozart, etz.), quelcom pertanyent a tots. I tothom podrà, doncs, editar-lo i representarlo. Amb tot i que'l fet es, com queda dit, absolutament natural (ja que'ls drets de la propietat literaria i artística tenen, naturalment, llurs límits fixats per la llei), una gran part de l'opinió alemanya, sobre tot, protesta d'aquesta realitat, i ha fins demanat al Reichstag de prorrogar alguns anys els drets de propietat de «Parsifa.» a fi que du-

rant tot aquest temps no pogués representarse l'esmentada producció, com fins al 1914, sinó a Bayreuth. I el Reichstag s'ha negat a ferho. Llegim en el *Guide Musical*, de Brusseles, els següents mots respecte a l'interessanta qüestió:

«La qüestió «Parsifal» continuà fent vessar forsa tinta. Els uns, invocant el dret sagrat, i realment imprescriptible, de l'autor sobre la seva obra, recorden la ferma voluntat expressada per Wagner de no fer representar «Parsifal» sinó a Bayreuth. Els altres responen que Wagner havia fet una declaració anàloga respecte als «Nibelungen», i que ell mateix, més tard, els confià a l'empresari Angelo Neumann. Aquest passejà'l «Ring» a través l'Europa. Sa companyia ambulat no era, certament, desdenyable; però seria, am tot, temerari de pretendre que les representacions que donà en 1882-1883, a Alemanya, a Brusseles i a Italia, amb una orquestra reduïda, fossin ben conformes i anàlogues a les representacions de 1876 a Bayreuth.»

«Qui sab—llegim encara en el *Guide*—si Wagner hauria canviat de manera de pensar, respecte al «Parsifal, com canvià a propòsit de l'«Anell del Nibelung». Quan morí, a Venècia, el 13 de febrer del 1883, els negocis de Bayreuth no eren encara gaire brillants; i, com que ell era home pràctic, ningú pod dir que s'hagués entossudit en voler perpetuar el «Parsifal» damunt l'escenari de Bayreuth. Si l'ocasió s'hagués presentat d'executar la seva obra en bones condicions en qualsevol altre escenari, hauria podser cedit.»

Afegeix el *Guide Musical*:

«Però això són hipòtesis. Tornem a la realitat. Un fet que no hauria d'oblidarse es que Wagner, que coneixia com ningú la legislació alemanya sobre la propietat literària i artística, no ignorava, evidentment, quan declarà que volia reservar «Parsifal» exclusivament a Bayreuth, que'ls seus drets de propietari sobre aquesta obra no serien protegits sinó durant trenta anys, i que després, així «Parsifal» com les demés partitures seves, caurien en el domini públic. Ni en cap lletra ni en cap de sos escrits protestà mai contra la brevetat d'aquest temps: no féu res per obtenir, en favor de «Parsifal», un règim de protecció especial: sabia que trenta anys després de la seva mort el privilegi que ell reservava a Bayreuth cauria per ell mateix. Bé podria, doncs, concloure, d'aquest conjunt de fets, que, a l'expressar el desig de guardar «Parsifal» exclusivament pera «son

teatre», se referia únicament al període de temps establert per la llei.»

Diu encara, a més, el nostre distingit confrare:

«Però què importen, totes aquestes discussions! No canviaran pas els fets: el Reichstag alemany ha refusat de perllongar fins a cinquanta anys la protecció: resulta, d'això, no solament que tots els teatres lírics seran lliures de representar l'obra a partir de 1914, sinó que qualsevol editor podrà també publicarla. Preveient aquesta eventualitat, les tres grans cases editorials alemanyes Breitkopf i Haertel, Fürstner i Schott, que tingueren fins avui la propietat de les diferents obres de Wagner, s'han posat d'acord per evitar anticipadament la competència: han establert, gastant forsa, una edició-típus (ben cuidada, per altra par) d'un bon preu excepcional. El preu actual de les partitures de Wagner (piano i cant), que es de 5 marcs, serà encara reduït. Però això no ha pas espantat els demés editors: se preparen arreu, en aquest moment, partitures de l'obra completa de Wagner, i sobre de «Parsifal». A París, el 1.er de janer de 1914, apareixeran cinc o sis versions diferents. Se preparen edicions a Anglaterra, se'n preparen a Italia i a Russia. Podrà comprarse cada una de les partitures per 2 pessetes.»

Ont es, el mal? Els editors originals mouran forsa soroll. Durant més de mig segle, l'exploatació exclusiva de l'obra del Gran mestre'ls ha fet guanyar bells munts d'or. Se comprèn que desitgin conservar un monopoli tant fructuós. Però, en veritat, ningú podrà queixarse de la fi d'aquest monopoli. Els primitius editors continuaran venent llurs edicions a la clientela rica; el músic i l'aficionat poc afortunats podran permetres el goig de tenir damunt llur piano, o en la llur biblioteca, una edició barata. Això serà un gran bé pera tothom! Tal es la conclusió que treurà de l'incident tot home de bon sentit.»

En efecte, quin mal hi haurà (confessemho) que tothom (fins tots aquells wagnerians que no poden anar a Bayreuth!) senti'l «Parsifal», i que tothom, així'ls grans com tots els xics, pugui comprar, mitjansant pocs diners, les pàgines de Ricard Wagner? No es i serà sempre un gran bé, per altra part (i en això tots aquells que amen les belles coses hi estaran, crec, conformes), que totes les grans obres puguin, en fi, propagarse i esdevinguin així la propietat, de tot home de bon gust? Per què voler reser-

var, doncs, una obra d'art a un petit nombre, solament, d'aficionats?

—Oh!—pod objectarse.—Es que, *llensantla* al públic, al gros públic, tal volta la profanin.

I an això pod respondres:

—Es que'l gros públic, el pobre gros públic, ha mai profanat les produccions de Beethoven, les obres de Bach, així com les de Rafael, Velázquez, Rembrandt, Dant o Shakespeare? Aquest gros públic sol ignorarles la majoria de vegades. Ara bé: es *amagantli* les obres belles que s'aconseguirà que aquest gros públic les compregui?

I si no les entèn, si no les comprèn, si no ha aconseguit sentirles, assaborirles, i per tant *amarles*, com podrà respectarles?

A més, no es un bon xic monstruós voler reservar sols pera uns quants tot allò que, en realitat, ha de fruirho o, en tot cas, *poder* fruirho tothom?

—Però es que, en el fons,—s'ha dit—es sols la temensa que alguna execució indigna profanin algun dia la sublim obra wagneriana'l que fa protestar a una part d'aficionats contra la llei, contra tot, i el que ha fet demanar al Reichstag alguns anys més de pròrroga respecte al dret de representar únicament a Bayreuth l'esmentat "Parsifal".

Però an això pod respondres que, amb tot i que'l fet seria, realment, ben de sentir, no seria pas més greu (cal confessarho) que si's tractés d'alguna altra de les obres capdals de l'art dels sons (de «La Passió segons Sant Mateu», per exemple, de J. S. Bach). A més: es que d'aquí a alguns anys les condicions del gros públic, els escrúpols dels empresaris, o'l talent, en fi, dels executants, seran, doncs, ben diferents de tot lo d'ara? Per què, doncs, voler crear una excepció contra natura en favor de «Parsifal»?

Tots aquells que desde les planes de mantes revistes alemanyes clamen, per tant, contra la llei, contra'l Reichstag, contra tothom (moguets, es veritat, pel llur amor pregon envers el «Parsifal» [que tothom venera prou, per altra part]), no tenen, podser, raó.

Tot això sembla... veritat?... perfectament raonable. Però no es pas menys raonable creure que serà certament una ben trista cosa'l veure'l sublim «Parsifal» servir un dia de *música de taula*, com escrigué Wagner, al servei dels abonats als grans teatres d'òpera que tots coneixem prou. I es que, en els esmentats teatres

(com digué també Wagner), l'espectacle preferit, el ver, el que interessa, no es pas, com es sabut, damunt de l'escenari, sinó a la sala. L'acció, l'obra, no sol esser sinó un *pretext*. No serà, doncs, quelcom de ben dolorosíssim l'haver d'escoltar el diví «Parsifal» mentres arreu els elegants conversin?... El «Parsifal» es realment massa *pur*, pod afegirse encara, per abandonar-lo, com qualsevol altra obra (aquelles... sabeu?... del *repertori!*), damunt de l'escenari, sempre un bon xic impur, dels nostres teatres d'òpera.

Tot lo dit (confessemho) es també evidèntíssim. Qui té, doncs, raó, en el fons: els que voldrien guardar gelosament el sublim «Parsifal» ben lluny, ara i sempre, de l'esguard dels profans, o'ls que creuen, al contrari, que ha de prodigarse arreu, com les demés obres d'art?

A tu, llegidor, pertoca decidirho.

Sigui com sigui, el fet es ja'l següent: que'l «Parsifal» podrà, sense trigar gaire, representarse arreu.

X.

De la *Revista Musical Catalana*.

NOVES

MUSICALS

Pels dies 24 i 25 d'aquest mes estan anunciats els concerts dotzau i tretzau dels organitzats per la casa Sobrequés i Reigt. El del 24 tindrà lloc al Teatre Principal de aquesta ciutat i el del dia 25 a Cassà de la Selva.

Seran concertistes en Vives, pianista, i en Valls, de contrabaix.

El valer unànimement reconegut den Vives i l'exquisida interpretació dels mestres que en el contrabaix executa en Valls, fan esperar uns concerts dignes dels de la serie.

Ens cal felicitar als senyors Sobrequés i Reigt, per llur nova iniciativa, esperant del nostre públic una assistència semblant a la dels concerts anteriors.

—=—

EXTRAORDINARIS CONCERTS XII-XIII

□ DE LA SERIE SOBREQUÉS & REIG □

TEATRE PRINCIPAL : Girona : Día 24 No-

vembre : TEATRE PRINCIPAL : Cassá de

: : la Selva : Dia 25 Novembre : :

PELS NOTABLES CONCERTISTES DE CONTRAIX I DE PIANO
PERE VALLS I RICARD VIVES

PROGRAMA

PRIMERA PART

- 1 *Recitative et Air* Ch. Gianicelli
- 2 *Minuetto* P. Valls
- 3 *Barcarole* P. Tschaikowsky
- 4 *2.º temps de la Sonata en La* J. S. Bach
- 5 *Tarantella* Bottesini
(Contrabaix i Piano)

SEGONA PART

- 6 *Sonata en Fa* Mozart
- a) *Allegro* »
- b) *Adagio* »
- c) *Allegro* »
- 7 *Impromptu en si B* Schubert

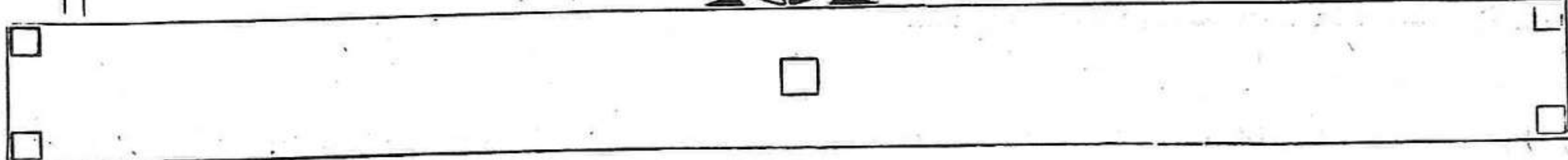
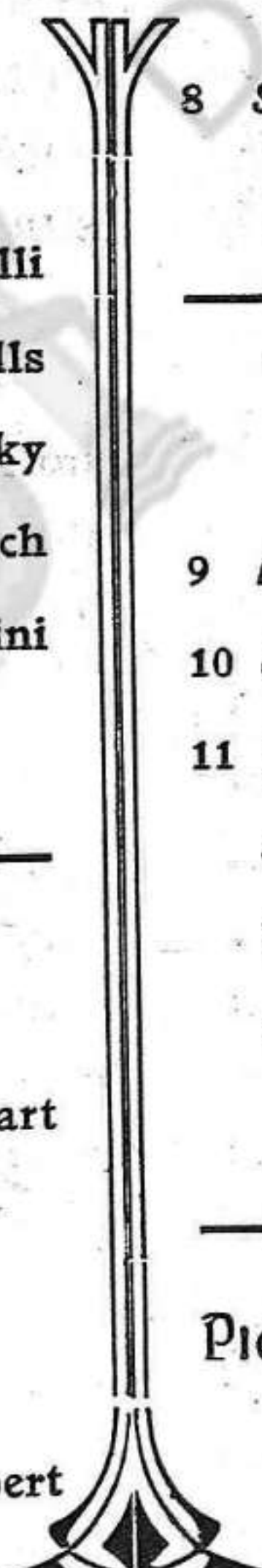
- 8 *Scherzo en si Menor* Chopin
(Piano)

TERCERA PART

- 9 *Elegia* Bottesini
- 10 *Capritxo (Gavota)* P. Valls
- 11 *Concert* G. F. Haendell
- a) *Grave* »
- b) *Allegro* »
- c) *Sarabande y Allegro* »
(Contrabaix i piano)

Piano de concert: Cussó S F H A

De 9 a 12 de la nit.

SCHERZANDO... té en projecte mellores importants en la presentació, degut a la bona acollida que ha rebut del nostre públic. Més endavant serem més explícits en declarar els nostres projectes.

Am molta menys concurrencia que altres anys, ha actuat en el nostre Teatre la companyia d'opereta que anunciavem en nostre passat número. Les obres posades en escena, la majoria conegudes pel nostre públic, han tingut una interpretació que ha donat molt que desitjar. L'única nota important, han sigut els estrenos de *La Generala*, obra del mestre Vives que's distingeix més pel seu valor orquestral que per l'intrinsec de la partitura, i *La Mujer Moderna* del mestre Gilbert que conté alguns nombres bastant inspirats en melodia i instrumentats concienzudament. L'abstenció del públic de teatre en aquesta temporada de fires, ha sigut indubtablement per la classe d'espectacles i s'ha posat de manifest que lo que's desitja en fires i festes, es una companyia d'òpera com se feia antigament en que s'obligava a les empreses aquest genre, propi de la temporada que'ns ocupa. Creiem que lo succeït ara, servirà de exemple per lo successiu.

Se tracta per part d'alguns elements entusiastes d'aquesta ciutat, de fundar una societat de concerts amb el títol de «La Filarmònica». Nosaltres, per lo molt que'ns plauria la certesa d'aquesta nova, ho posem en dubte, por quant moltes vegades s'ha intentat i no ha passat d'esser un projecte més d'aquells que són morts avans de nàixer. Consti que sols volem que aquestes paraules serveixin d'encoratjament pera'ls organitzadors i a l'alentarlos posem nostres planes a la seva disposició sempre o quan veiem una cosa que revesteixi serietat.

El celebrat quintet «Artístico Gerun-

dense» ha sigut contractat pera donar concerts i balls tots els dies festius de la temporada d'hivern al «Centro de Unión Republicana» d'aquesta ciutat. Els socis de aquesta entitat han acullit l'idea am ver entusiasme.

El llorejat compositor en Coll i Agulló, ha publicat pera banda «Catalanesca» fantasia sobre motius populars catalans. Nosaltres que coneixem aquesta obra per orquestra, per cert d'efecte admirable, no en và hem de creure que aquesta transcripció la tocaran dintre poc totes les bandes de Catalunya.

El centre d'«Unión Republicana», donant proves de bon gust artistic, imposà a les orquestres contractades per les passades festes, l'obligació de no tocar cap pessa obligada als concerts que'n aquella entitat se donaren. Aquesta disposició honora a la culta entitat obrera qui escoltà totes les obres que s'executaren am vera religiositat.

Degut a l'excés d'original que tenim, no hem pogut continuar en aquest número l'enquesta que obrirem en el passat, sobre'l nostre Teatre.

Ho farem en els veniders.

La Comissió nomenada pera honorar la memoria de l'eminent pianista Malats s'ha dirigit al cabilde Municipal de Barcelona demanant el seu apoi i subvenció pera posar al Parc un bust a la memoria de l'eximí artista.

Diumenge vinent tindrà lloc en el Seminari una solemne vetllada en honor de Santa Cecilia.

OBRES NOVES:

L'autor de *Manón*, en Massenet, ha dei-

xat tres òperes completament acabades: *Panurge*, *Amadis* i *Cléopâtre*. En Debussy, ha acabat dos poemes dansats: l'un titolat *Khemme* i l'altre *Feux*. En Ricard Strauss, escriu també un *ballet* en col·laboració d'Hugo von Hofmannsthal i del Comte Kessler. El nostre Juli Garreta està també acabant un *poema simfònic* a quatre temps pera gran orquestra. En Boito, autor de *Mefistofele*, es decideix a entregar *Nerón* a l'empresa de la *Scala* de Milà. En Max Reger acaba de escriure un *Concerto* pera violí que s'estrenarà a Viena'l pròxim més.

—=—

Hem rebut el primer nombre d'una revista que's titula *Música* que's publicarà setmanalment a Barcelona. La direcció de aquesta nova publicació se proposa proporcionar als aficionats i amants del divi art, una triada colecció d'obres dels més anomenats mestres pel preu de 0'25 ptes. cada exemplar. Comensa son primer nombre amb una senzilla Gavota del conegut mestre Mazzi. Se trovarà de venda al dipòsit exclusiu que s'ha concedit a la casa Sobrequès & Reitz, quina casa admetrà, ademés, suscripcions al preu de 1 pesseta al més i 10 pessetes a l'any. Agram l'enviu i establiment el cambi.

PUBLICACIONS REBUDES

Hem rebut la visita de nostres confreres *Musical Emporium* de Barcelona, *Baix-Empordà* de Palafrugell, *La Veu de l'Empordà* de Figueres, la revista teatral *Tijerazos* de Barcelona, *Música Sacra* de Bilbao i *Revista Montserratina* de Montserrat.

Am gust salutem als confreres i deixem establert el cambi.

PART LITERARIA

L'herva

De Gabriele d'Annunzio

Herva qui'l peu trepitja, oh humil criatura
de la misera terra, tu qui naixes
per tot arreu, en tenues fils i en faixes,
i entre la gleva i entre l'obertura,

i viva sempre esperes la futura
primavera en els hòrrids gels, t'abaixes
al pas de les remades, i renaixes,
per sempre viva après de la pastura,

herba immortal, oh, tu, qui'l peu t'ofèn,
jo soc d'un home qui engendrà en el món
sement com ta llevar tenàs i suau;

i res pod destruí aquella sement...

—L'Anima pensa en un abim profund
ont hi germina l'herba humil en pau.

JOSEP THARRATS, trad.

Pàgina Simfònica

En la deserta ruta, aclarida suaument
de celistia matinal, l'exèrcit triomfant avansa.
El ritmic galopar deis briosos corcers
retruny entre bruit d'armes i parloteig alegre.

Com allau afrosa, l'exèrcit vencedor va
devorant cami, cenyint i agarrotant en sa
ondulanta sina, les pobres víctimes.

Auriolats de gloria, revestits am trofeus,
xarabotats de sang i polsareda, els soldats
somniaen am festes i honors. Els presoners,
pàlids, espellifats, somniaen am la mort.

De la nuvolada resplandenta, brolla'l sol,
com iris de pau.

De cop, l'exèrcit se para, i en un bosc
exuberant de verdor se destria i escampa
pintorescament. El murmuri dels arbres
apar que sia un frissament d'amor; el mormoleig
del riu, dolça cansó.

Els cavallers assedegats refresquen en
el riu llurs boques axerreïdes, i, axugant la suor
qui perleja en llur fas, respiren amplemment
el perfumat oratge.

Una veu d'horror aplaca'l parloteig. Es-

garrifós silenci morfon els esperits. Les víctimes, belles i blanques, són afillades i agenollades vora'l riu. De sobte, l'espetic d'una fusellada ressona en tot el bosc, aterrant els aucells qui fugen esvolategant. Amb hòrrides convulsions aquelles joves tuts esplendoroses fineixen en el rioler encantament de la naturalesa. El bosc s'es convertit en terror sagrat. Sols un instant de pietosa quietut. La tropa torna a aixamarse, i, entre bruit d'armes i parloteig alegre, avansa triomfalment en la deserta ruta.

Y arriba a la ciutat tota ella plena de llorers i palmes, tota ella ressonanta de clamors joioses.

En la gran plassa assoleiada, a llaor del exèrcit vencedor, canta la multitud un himne heroic i triomfant.

MIQUEL ROGER I CROSA

Tarongina...

A l'amie Cluis G. Pla

El sol de ponent ja's decanta a les serres llunyanes.
A dins la roureda hi tremolen les franges de por-
[pra,

esberles de trônja llensades damunt l'herba seca...
i el vent tardoral va fent caure les fulles dels arbres
deixant totes ertes i nues les brostes retortes.

Abaix, a les vores del riu la remada hi pastura
i arrana afanyosa l'herbei per darrera vegada.

El sol moribond se l'aguaita. La font qui s'estronca
degota ses últimes aigues en trista complanta
qui fuig riu avall entre soques de faig i verdisses,
i freda s'emporta la vida ecolgal de les jasses.

I el xic pastorell llargassat al damunt de les gleves
abstret i anyorós veu anarsen les vetlles d'ensom-
[ni,

i serva'l record de cançons que filava am la verge
d'ulls blaus, tota roja, tota or com la flor tarongina,
quin gràcil somriure frescal tot son cor sorollava.

Un xiscler esverat de les merles retruny pel bos-
[catge,

el cà fa un lladruc i el remat tot seguit s'agombola
dementres el sol va amagantse a darrera les serres.

I el xic pastorell marxa, las, a la negra cabanya
dels cims arrufats, i amarat de suor flavioleja
les notes postreres d'un cant automnal funerari,
i filtra al seu cor l'últim raig lluminós de la posta
en besos de foc qui s'han fos com en llum taron-
[gina...

JOAN M.ª FEIXES

NOVES

LITERARIES

El notable crític i poeta en Josep M.ª López Picó, demana desde les pàgines de *Cataluña* per l'especialització dels Jocs Florals.

Ens adherim a la seva magnífica idea.

Gabriele d'Annunzio, el rutilant Poeta dels *Laudi*, publicarà en el proper janer la seva nova producció *Le Canzoni della Gesta d'Oltremare*.

En Morera i Galicia, el notable poeta lleidatà, ha vertit admirablement en el nostre caríssim idioma català i publicat en una rica edició, XXIV dels magistrals sonets de William Shakespeare.

SCHERZANDO...

Revista : Mesal : Catalana : :
: : : Musical : y : Literaria

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Plassa del Vi, 11 Fral. GIRONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

1'50 pts. anyals, número solt 15 cts.

LLOCS DE VENDA.

Girona.---Kiosk de la Vda. de Ciriac Marull.

Barcelona.---Als magatzems de música, Astort i Miralles Passeig de Gracia, 5 i Musical Emporium, Rambla de Canaletes, 9.

Madrid.---Ildefons Alier, Plassa Orient, 2.

París.---Alier, Boulevard de Strasbourg, «Stadium des Arts».

Tip. Dalmau Carles & Comp. - GIRONA.

NOVETATS MUSICALS

Publicacions mes de Novembre

Música para piano

LAPORTA (F. de P.)—A. E. I. O. U. Album de piezas faciles:

A. Barcarola.	0'75
E. Marcha.	0'75
I. Serenata	0'75
O. Idilio	0'75
U. Gavota	0'75
RUIZ DE VELASCO (R.)— <i>Ilusión</i> , gavota	1'50
URGELLES (A.)— <i>Viva mi tierra</i> , capricho español	2
<i>La Salvaje</i> , americana (célebre)	1'25
<i>El Cimarroneillo</i> , tango	1'50
<i>Noche de luna</i> , serenata	1'50
<i>Drin, Drin</i> , polka	1'50
<i>La Velocipedisca</i> , polka	1'25
<i>A los toros</i> polka	1'25
VITONI (M.)— <i>Noches de España</i> , bolero alegre	1'50

Canto y piano

COLL AGULLO (A.)—Seis canciones infantiles á dos y tres voces (pudiéndose cantar á una voz), piano «ad libitum», texto castellano y catalán. Premiadas en los Juegos Florales de la Bisbal y Gerona. 3

Música religiosa

ALMANDOZ (N.)— <i>Tres Rosarios completos</i> , á dos voces	2
VICENS (A.)— <i>In festo B. M. V. S. S. Rosarii</i> , dúo de tiples. (Venite gentes)	0'50
<i>Responso ex off. Defunctorum (Hei mihi Domine)</i> , á dos voces iguales.	1

IMPORTANTE

Repertorio de Cánticos Sagrados

por el R. P. José González Alonso. C. M. F.

Con este titulo acaba de publicarse una *selecta y abundantísima* colección de cánticos religiosos, que se venía preparando cuidadosamente hace mucho tiempo, destinada a las funciones ó actos de culto en las iglesias, conventos, Centros de enseñanza, etc.

El *Repertorio* es muy selecto, pues de las composiciones, todas aprobadas, que lo componen, muchísimas son inéditas y originales de autores calificados, y las otras se han escogido con la debida autorización entre las mejores obras publicadas por los editores nacionales y algunos extranjeros.

El *Repertorio* es abundantísimo, porque lo forman *más de seiscientos cánticos* diferentes á una, dos y tres voces (á cuatro también hay algunas), suficientes para cuantos casos se pueden comúnmente presentar, desde misas completas hasta letrillas y motetes de todas clases, así en canto gregoriano como en canto figurado.

Esta obra tiene dos ediciones. Una manual con so'lo el canto ó melodía, en un volumen de *cerca de novecientas páginas* en 8.º prolongado, que se vende á 6 pesetas en rústica, y á 7'50 fuerte y elegantemente encuadernada con planchas doradas y filetes encarnados bruñidos. La otra edición grande, de tamaño de folio, contendrá todas las partituras completas de los cánticos incluidos en la pequeña, y empezará á editarse en el próximo mes de Noviembre, repartíendose quincenalmente 24 páginas en forma de suscripción que se cobrará por adelantado á razón de 20 pesetas anuales, pudiéndose hacer los pagos por semestres ó trimestres.

Totes aquestes obres, son de venta exclusiva de la casa: SOBREQUES Y REITG, Ciutadants, 11. Girona.—Importants descomptes als mestres de música y directors de Asociacions Religioses.—Música de totes les edicions del mon.—IMPORTANT: Es precis que al fer el pedido, se acompañi son import en sellos de correu ó en lliurances per Giro Mútuo ó lletra de fácil cebre. No se obrirá compte corrents per petites notes i si cuan 'ls pedidos sigan major de 10 pesetas.

Pianos qua
Pianos drets
Claveoles
Piano claveola
Harmoniums

Cussó S. F. H. A.
Cussó S. F. H. A.
Cussó S. F. H. A.
Cussó S. F. H. A.
Cussó S. F. H. A.

GRAN PREMI Exposició Universal, Milà 1906

Membre del Jurat - Internacional,
Vicepresident de grup de Jurat

EXPOSICIÓ UNIVERSAL BRUSSELES 1910

REPRESENTANTS A GIRONA

Sobrequés y Reitg.-Ciutadans, 11

ACADEMIA MUSICAL GERUNDENSE

AÑO II

Conservatori Particular ambdós sexes

ASSIGNATURES

Solfeig Elemental y Superior, Violí, Viola, Violoncel, Con-
trabaix, Cornetí, Trombó, Fiscorn, Flauta, Flautí, Guitarra,
Piano, Armonium, Armonia y Composició.

LLOC DE L' ACADEMIA

Sant Francisco, 9, 2, 1.ª (Colegi Vidal). GIRONA

PROFESSORS:

Francisco Perich :: Josep Saló :: Tomás Sobrequés